

TOESPRAAK DOOR DE VOORZITSTER MARYSE VANHOUDENHOVEN
tgV HET 90-JARIG BESTAAN
TIJDENS HET TWEEDAAGS CONCERT op 21 en 22 januari 2017

Aan mij rest de aangename taak om nog een klein dankwoord te zeggen aan de laatste maar niet de minst belangrijke personen :

Als 1ste aan Elke voor het brengen van de bindteksten, de powerpoint en de steun het afgelopen jaar.

Als 2de aan Luc voor het puike werk en voor de sublieme samenwerking. Het ga je goed en veel succes. Wij hopen dat dit voor herhaling vatbaar is.

Als 3de en laatste maar niet de minst belangrijke Bart, voor het harde werk het voorbije jaar. De puntjes, streepjes, accenten en de kutte (korte) noten vlogen ons om de oren maar het resultaat mag er wezen.

Bij deze gelegenheid past nog een klein woordje om de voorbije 90 jaar te herinneren.

Onze muziekvereniging ontstond 90 jaar geleden. Dit door een afscheiding van een groep muzikanten van Sint-Pancratius, door één of ander meningsverschil. Als men nu nog aan iemand zou vragen waar dit voorval over ging zou niemand zich dit nog kunnen herinneren zoals bij de meeste conflicten het geval is. Wat ik wel weet en dit ook heel typisch is om het verschil tussen de twee verenigingen aan te duiden is dat men Sint-Pancratius de kasteelheren noemde en aan ons de maaltjesmannen.

Dat de fanfare 90 jaar bestaat is te danken aan zovele mensen. Zo werd de fanfare tot leven geroepen door de familie Vandermosten of te wel de Pikkes. Vader Petrus Vandermosten of beter gekend onder de naam Pikke van Suezes, met zijn vijf zonen ; César, Theo, Jef, Frans en Gust, onze latere voorzitter. Iedereen speelde mee. De herhalingen vonden plaats in het plaatselijke café met feestzaal ; bij de Vandermostens. Ook hier was de fanfare één van de weinige mogelijkheden om te ontspannen. Het leven was hard met veel werk en als er dan toch iets te doen was in het dorp deed de hele gemeenschap mee. Waar de telenet winkel zich nu bevindt daar was vroeger het café, met aanpalende zaal “ de toekomst”, het oefenlokaal. Eerst was dit bij de Vandermostens en later werd dit overgenomen door de heer Bruggemans, ook een spelend lid, en zijn vrouw Mimi (André). Mimi is hier dan ook de meest gekende naam in de volksmond. Dit café ging dicht in 1998 waarna we verhuisden naar een lokaal boven de oude gemeenteschool, de zolder. In 1999, bij het stoppen van Sint-Pancratius verhuisden we naar hun lokaal daar de gemeenteschool ook afgebroken werd.

In de beginjaren van de fanfare werden de mensen meer aangesproken met een bijnaam dan met hun officiële naam. Zo kenden we de familie Pikke, Jefke Shoe, Lowie Parla, mijn grootvader was gekend onder de naam Pie van Jutte, was gehuwd met Wis Pion, speelde in de fanfare en vormde steevast een vier eenheid met Pie van éé, Pie van tanke Maun en Charelke. Ze speelden allemaal en de ene ging niet op stap zonder de andere. Zo gingen zij

ook stevast elke zondagvoormiddag met de kaarten spelen in het café, bij Mon van Steff, nu beter gekend als de plaatselijke bank. De vrouwen kenden voornamelijk hun plaats aan de haard met het handwerk en het huishouden en de zorg voor de kinderen maar muziek spelen was toen een echte mannenzaak. Tijden kan men niet veranderen maar heden ten dage is de man-vrouw gelijkheid toch beter in verhouding.

Het was, en is nog één grote familie, en iedereen hielp iedereen, ook de vrouwen van de muzikanten. Er zijn er te veel om op te noemen zo dat jullie hier morgen nog zouden zitten. Maar wie we niet kunnen vergeten en die de boegbeelden waren zijn natuurlijk Frans, Gust, Susse Barb, René Pieters en hun echtgenotes Marie, Sabine, Clara en Agnes. Agnes zorgde voor de oude affiches. Dank u daarvoor.

Met de komst van T.V., internet, face book, play station, kortom de sociale media en natuurlijk ook de auto maakt het er niet makkelijker op voor de verenigingen. De mens is mobieler, is niet meer elke week thuis, gaat graag op stap, hebben vaak een veeleisende baan en nog zovele andere zaken waar men zich moet mee bezig houden. Ook hebben we te kampen gehad met gezondheidsproblemen daar we ook ouder worden. Ook vielen er muzikanten af daar nu eenmaal niemand het eeuwige leven heeft.

Vroeger kenden we nog de bals van de voetbal, de dorpsfeesten, de feesten van de vriendenkring met optredens van Marva, Will Tura, Paul Severs en anderen. Die tijden verwaterden meer en meer, ook door het feit dat het moeilijker werd om vrijwilligers te vinden. Daarom is het heden ten dage ook belangrijk dat de plaatselijke verenigingen elkaar steunen.

De naam fanfare werd veranderd naar muziekvereniging, dit om het oubollige karakter te verjongen. Ook wou men hiermee benadrukken dat iedereen welkom is bij ons zowel hout- als koperblazers.

Op mijn beurt is het nu mijn taak om mensen te bedanken : Eerst en vooral ; de mensen die mij vooraf zijn gegaan en die de fanfare door de jaren heen hebben gesteund door dik en dun en die ons gebracht hebben waar we nu staan. Zo sta ik hier ook niet alleen en heb ik ook een voltallig bestuur achter mij. Maar wie ik toch wel eens wil vermelden zijn de 3 oudste spelende leden die ons al vervoegen sinds de late jaren 60. Ik heb het hierbij niet over hun leeftijd maar wel over hun spelende jaren : Onze Miel (die er jammer genoeg vandaag niet bij kon zijn-zaterdag), Victor en Georges. Van harte proficiat vanwege gans Broedermin.

Jammer genoeg heeft Jef de Brue, onze bastuba besloten om er na meer dan 30 jaar na dit concert mee te stoppen. Dit kunnen we niet zo maar voorbij laten gaan. Dank u voor je inzet al deze jaren.

Hopelijk kennen we nog een behouden vaart en mogen we er nog eens 90 jaar bijdoen. Proficiat.

Ik wens jullie verder een behouden thuiskomst en tot een volgende keer.